

*Hồi Thứ Chín***ĐỘC CHIẾN QUẦN ĐÀ**

Tay tả Diệp Thích hạ xuống, đối phương bỗng cảm thấy lòng bàn tay nóng dẹt thường, không tự chủ được y buông tay. Ngọn roi bỗng thẳng cứng như mũi tên nhắm vào ngực y đánh tới.

Người này cả kinh, không kịp tránh né, y đưa tay chặn ngọn roi, chỉ nghe “soạt” một tiếng, ngọn roi đã xuyên thủng lòng bàn tay y đâm vào ngực! Cổ họng y phát ra tiếng kỳ lạ, sau đó y cùng mũi roi ngã xuống.

Một tiếng “ọc” vang lên, Diệp Thích mửa ra một búng máu tươi!

Người dân Cô Thủy Trấn cùng thất sắc! Họ thấy Ông thợ mộc thần dũng như thế nên đang thăm cổ võ, ngờ đâu lại thêm diễn biến này?

Hàn Tiểu Tranh và A Vân càng chấn động hơn! A Vân sắp kêu lên, song bị Hàn Tiểu Tranh bịt chặt miệng. Gã biết nếu bị khám phá lúc này sẽ phân tán tinh lực của Ông thợ mộc, vì ông vừa phải chống địch, vừa phải bảo vệ cho A Vân và gã nữa, tình thế sẽ càng bất lợi.

“Bình” một tiếng, tay tả Diệp Thích đang đối chưởng cùng một hán tử ốm như cây sậy. Chỉ thấy thân mình hán tử tung lên như điều đứt dây, máu phun có vòi, hiển nhiên là không sống nổi.

Nhưng Diệp Thích cũng liên tục lui mấy bước, không dẫn được lại phun ra một búng máu! Sắc diện của ông càng tái hơn.

Lữ Nhất Hải đắc ý cười dài:

– Diệp Thích, uy phong năm xưa của ngươi đâu rồi? Đến bọn tầm thường như thế cũng cầm chân ngươi được sao?

Diệp Thích không đáp, lại phóng cước đá vào cằm một kẻ khác. Lữ Nhất Hải cao giọng:

– Đồ vô dụng, mau đi bắt nha đầu kia ra cho ta! Việc ở đây đã có ta lo!

Vừa nói lão như một làn khói phóng đến gần Diệp Thích, tay hữu sờ vào bên hông, lấy ra một cây nhuyễn thương.

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Xem ra vị hắc y nhân thần bí kia nói chẳng sai, Tả lão gia quả là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Chừng như lão ẩn tính mai danh là để đối phó Mộc thúc thúc, nhưng không biết giữa hai người có oán thù gì”.

Tuy nhiên, về âm mưu của Tả gia muốn cưới A Vân, Hàn Tiểu Tranh đã hiểu. Lữ Nhất Hải sau khi ẩn danh đã tiếp cận Diệp Thích, định xuất kỳ bất ý sẽ ra tay. Mặt khác, lão tiến hành việc cưới A Vân cho Tả Chi Nhai, để khi chân tướng lộ rõ, A Vân phải chịu sự lăng nhục của con trai kẻ thù, đó là một cách báo thù độc ác nhất đối với

Diệp Thích!

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh càng hận Lữ Nhất Hải, tuy gã không biết do đâu mà mười bảy năm trước Lữ Nhất Hải và Diệp Thích kết oán thù, nhưng dù gì đi nữa cũng không thể dùng thủ đoạn ti tiện kia đối với hậu bối của kẻ thù. Mười bảy năm trước A Vân chưa sinh ra, vòng ân oán đó chẳng có quan hệ gì đến cô cả!

Hàn Tiểu Tranh vụt nghĩ đến Tả Chi Nhai, y có biết việc mình cưới A Vân là nằm trong kế hoạch phục thù của cha mình chẳng? Nếu như biết, thì y cũng có tội.

Thế nhưng A Vân vẫn thích Tả Chi Nhai!

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút, gã không biết khi A Vân biết rõ mọi chuyện, cô có còn tưởng nhớ Tả Chi Nhai chẳng?

Nếu không có hắc y nhân xuất hiện kịp thời, có lẽ âm mưu đã thành.

Hắc y nhân thần bí kia chừng như vẫn bảo vệ Hàn Tiểu Tranh và A Vân, vậy tại sao y không nói rõ mọi chuyện cho cha A Vân hay?

Trong lúc Hàn Tiểu Tranh suy nghĩ lòng vòng, Diệp Thích và Lữ Nhất Hải đã giao đấu được mấy chục chiêu, còn những thuộc hạ bắt đầu vào nhà tìm kiếm A Vân!

Đột nhiên có người kêu lên:

– Tiểu hành giả chết rồi!

Tiếng kêu kéo Hàn Tiểu Tranh ra khỏi cơn trầm tư, gã lên nhô đầu nhìn xuống, mới thấy bên dưới đã có một nhóm người cầm đao đang lục soát khắp nơi. Chẳng bao lâu bọn họ sẽ tìm đến căn gác, chừng ấy gã cùng A Vân có chấp cánh cũng khó thoát!

Hàn Tiểu Tranh càng thêm bối rối. Bỗng gã nghĩ ra điều gì, vội kè tai A Vân nói nhỏ:

– A Vân, mau cởi áo ra đi!

A Vân tức giận đỏ mặt:

– Người... người... Cô nói không ra lời.

Hàn Tiểu Tranh sức nhớ ra, vội hạ giọng nói:

– Đáng chết, đáng chết! Ý tôi nói là để tôi mặc áo của A Vân, rồi từ trên đây nhảy xuống, phía sau nhà là Khô giang, bọn chúng sẽ tưởng tôi là A Vân, sẽ đuổi theo tôi, như vậy... tốt hơn!

Ý gã muốn nói như vậy A Vân sẽ được bảo toàn vô sự, nhưng vì cấp bách quá gã đành cắt ngang.

A Vân giờ mới hiểu dụng ý của Hàn Tiểu Tranh, dĩ nhiên không chịu cho gã mạo hiểm. Hàn Tiểu Tranh cuống lên, vội nói:

– Cô muốn hại chết cả tôi sao?

Giọng gã càng thấp hơn, nhưng vẫn rất khẩn trương:

– Nếu không làm vậy, cả hai chúng ta ngồi đây chờ chết là chắc! Cô không nhớ

là ở dưới nước tôi còn tự tại hơn cá sao?

Gã lại đổi giọng:

– Tôi van cô, mau để tôi trốn đi.

Gã làm thế nào có phải là trốn, rõ ràng là tự đưa mình đến kè đao!

Nước mắt A Vân lại ứa ra, những giọt nước mắt nóng rơi xuống ướt tay Hàn Tiểu Tranh, khiến gã cũng thấy cay cay mũi.

A Vân thầm nghĩ: “A Tranh nói đúng, nếu hai đứa ngồi đây ắt là chịu chết, chi bằng ta để A Tranh nhảy xuống Cô giang, lúc ấy ta sẽ cố la lên để nhóm ác ma kia đổi hướng chú ý, như vậy A Tranh có thể thừa cơ thoát thân.

Nghĩ như thế, cô bèn mở nút cổ áo ngoài ra.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, tim đập loạn xạ, gã bất giác tự mắng: “Tiểu tử, không được nghĩ lung tung!”. Nhưng gã vẫn tưởng tượng đến nhiều chuyện làm nóng cả tai.

A Vân đưa áo làm gã giật mình. Mặc áo vào xong gã thầm nghĩ: “Lần này nhảy xuống, chưa biết chừng ta chết cũng có!”

Nghĩ thế Hàn Tiểu Tranh thấy buồn buồn, liền nắm tay A Vân nói:

– A Vân, dường như tôi có gì phải nói với cô.

– A Tranh nói đi...

Một thoáng im lặng, Hàn Tiểu Tranh nói:

– Lạ quá, không lời để nói.

Sau đó gã vùng đứng dậy, xông về hướng vốn có bức tường che lại. Phía ấy gần bên dòng Khô giang.

Hàn Tiểu Tranh phóng thẳng ra ngoài, liền rơi như một cánh chim đang lao xuống. Giữa không trung, gã bèn la lớn:

– Cha ơi!

Dĩ nhiên gã giả giọng con gái, lúc này còn kêu được khiến gã cũng ngạc nhiên. Gần như cùng lúc gã phát ra tiếng kêu, có một giọng khác vang lên: “Cha ơi!”

Ngay tích tắc ấy Hàn Tiểu Tranh chợt hiểu, A Vân muốn dùng cách ấy để cứu gã!

Bất giác Hàn Tiểu Tranh vừa cao hứng, vừa giận vừa lo. “Ừm” một tiếng, gã rơi xuống dòng Khô giang chìm mất như đá nặng.

Khô giang, tự cái tên đã biết, nước sông không lớn, nếu vào mùa Thu, Đông, con sông cạn khô đến mức một con gà mái già cũng sang bờ bên kia được, nước sông không chảy xiết, chỉ êm đềm thông thả trôi.

Hàn Tiểu Tranh chìm mãi đến khi trụ lại được, gã vội quạt tay trời lên mặt nước, vừa lộ đầu lên đã cất tiếng la:

– Cha, cha ơi!

Vừa kêu gã vừa nghĩ: “Nếu bọn chúng chẳng nghe ta kêu, mà chỉ nghe tiếng A Vân thì nguy mất”.

Sự thực là cả nhóm chẳng những nghe tiếng Hàn Tiểu Tranh, đồng thời cũng nghe tiếng kêu của A Vân, cả bọn giật mình chẳng rõ A Vân còn trên gác hay đã nhảy xuống sông.

Khựng lại một chút, nhóm người kia vội chia ra, ba người lên gác, còn lại ra mé sông tìm kiếm.

Bởi chúng biết A Vân không biết võ công, cho nên nếu cô còn trên gác thì chỉ cần ba người đã thừa sức đối phó, còn nếu đã nhảy xuống sông thì phải mất công hơn.

Muốn lên gác phải leo thang, vì đường lên nhỏ hẹp, nên ba người kia chỉ có thể từng người một leo lên.

A Vân nghe tiếng leo thang, trong lòng an ủi đôi chút, tưởng rằng họ đã bỏ qua Hàn Tiểu Tranh, nhưng lại nghe tiếng người gọi nhau ra mé sông, cô thấy lạnh cả người! Lúc này, một người đang bám lấy sào gác leo lên.

A Vân vốn quyết tâm chịu chết, nhưng khi nhìn thấy cánh tay lông lá của y, cô bị một nỗi kinh hoàng chiếm ngự! Cô nghĩ lại trên mình hiện giờ chỉ có lớp áo lót sát người, thiếu nữ mười sáu tuổi nữ tính đã phát triển thành thực, cô biết có những chuyện đáng sợ hơn cả cái chết.

Sự hoảng sợ khiến cô bất chấp mọi thứ, xông đến cầm lấy một vật nện vào cánh tay lông lá kia!

Kẻ kia vội tránh khỏi, vật kia tuột khỏi tay A Vân rơi xuống vỡ tan, thì ra là một lọ dầu. Kẻ kia thừa cơ chụp lấy tay cô.

A Vân kêu thét lên, không dẫn tay ra được, cô cúi xuống cắn mạnh vào cổ họng kẻ kia, y rú lên vội buông tay!

A Vân quay mình bỏ chạy về phía Hàn Tiểu Tranh vừa nhảy xuống, cô thu hết sức nhào ra lao xuống dưới! Sau lưng cô có tiếng kêu ngạc nhiên.

Giữa không trung A Vân thầm nghĩ: “Dù ta không thông thủy tính, cũng còn hơn rơi vào tay bọn chúng”. Tuy nghĩ như thế, nhưng cô vẫn rất luyến tiếc sinh mạng của mình.

Nước sông sắp đến gần hơn, A Vân nhắm mắt lại.

Đột nhiên, cô cảm thấy bên hông có vật mềm kéo lại, thân mình không còn rơi xuống nữa. Quá kinh ngạc, cô quên sợ mở mắt ra nhìn, mới biết mình đang được kéo đi bởi một sợi dây thắt lưng màu đỏ quấn ngang hông. Cô chỉ kịp nhìn thấy phía trước là một chiếc thuyền con, trên thuyền có một nữ nhân trẻ tuổi, thì đã ngất đi!

Những việc sau đó cô hoàn toàn không biết.

Nữ nhân trên thuyền tựa như rất tùy tiện phát tay, thì đã đón lấy A Vân. Sau đó,

chiếc thuyền vọt lướt đi rất mau, trong chớp mắt biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy A Vân từng trên lầu rơi xuống, gã biết cô không thông thủy tính nên vội cố hết sức bơi nhanh về phía A Vân. Ngay lúc ấy gã nhìn thấy một chiếc thuyền con lướt đến như tên bắn, nữ nhân trên thuyền tung ra khúc lụa đỏ cuộn lấy A Vân kéo về.

Hàn Tiểu Tranh vội kêu to nhưng lúc này A Vân đã hôn mê nên không còn nghe thấy, còn nữ nhân kia không chú ý đến gã. Con thuyền và nữ nhân xuất hiện và biến đi rất đột ngột, người nào trông thấy cũng có cảm giác mọi việc diễn ra không thực.

Lúc ấy, mười mấy người của Tả gia đã kéo đến mé sông, nhờ ánh lửa bọn họ nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh nửa chìm nửa nổi dưới nước. Người trên lầu cũng ló đầu nhìn xuống, chỉ thấy một mình Hàn Tiểu Tranh, nên cả bọn đều cho rằng Hàn Tiểu Tranh là A Vân. Vả lại gã chưa phát triển nhiều, vóc dáng còn ốm nhỏ, nên còn mặc vừa áo A Vân, khiến mọi người càng tin chắc gã là A Vân.

Hàn Tiểu Tranh mắng thầm: “Bọn này toàn là một lũ súc sinh, đã lập kế hại A Vân, lại bức cô phải nhảy lầu, ta mà biết võ công, nhất định băm bọn bay ra nấu ăn!

Gã nghĩ đến Ông thợ mộc đang một mình chiến đấu, liền cất cao giọng:

– Các người dám động đến một sợi lông của cha ta, thì ta không để cho yên đâu.

Hàn Tiểu Tranh vẫn giả giọng nữ, lại thêm thêm tối trên sông gió lớn, đối phương cũng nghe không rõ, nên đều tưởng thực, trong bụng cùng bảo: “Nha đầu này quả là can cường, xem ra nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc!”

Thế là có ba người nhảy xuống nước, tiến về phía Hàn Tiểu Tranh, những người còn lại hô hoán theo, có kẻ giương cung nhắm Hàn Tiểu Tranh mà bắn, song gã giống như thủy quái, có lúc ngóc đầu bên này, lại lộn sang bên kia trời lên.

Đột nhiên, từ xa xa xuất hiện không ít bóng người, đang lướt nhanh đến gần!

Hàn Tiểu Tranh thầm kêu khổ, chắc là người của Tả gia tăng cường, Mộc thúc thúc làm thế nào chống đỡ?

Ba người tiến đến bao vây Hàn Tiểu Tranh khiến gã chẳng thể lo đến chuyện khác được nữa; nhóm còn lại trên bờ thấy đồng bạn đã đến gần Hàn Tiểu Tranh nên không bắn tên ra giữa sông nữa.

Khi xuống sông vì bị nước cản nên ba thuộc hạ của Tả gia không thi thố võ công được, chỉ từ từ tiến đến gần Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh chờ ba người đến cách gã còn bảy, tám thước, mới hừ một tiếng:

– Đồ ngu như heo, các người bị gạt rồi!

Lần này gã nói bằng giọng bình thường của mình.

Ba người kia nghe giọng nam liền giật mình, lại giận dữ, dù biết kẻ trước mắt không phải là A Vân, nhưng cũng nhất quyết không tha.

Chẳng chờ họ xông đến, Hàn Tiểu Tranh hụp đầu lặn xuống nước mất! Ba người

kia vội đuổi theo, nhưng tìm không thấy gã, đang khi ngạc nhiên thì thấy gã đã trôi lên cách họ ngoài năm trượng, cao giọng chửi mắng!

Ba người bị chọc tức càng giận thêm, càng quyết rượt bắt không tha!

Hàn Tiểu Tranh có thể dễ dàng trốn thoát theo đường sông, nhưng gã nghĩ đến lúc này Mộc thúc thúc đang đơn độc chiến đấu, nếu gã trốn thoát đi, ắt ba kẻ này sẽ quay trở lại gia nhập vòng chiến, như vậy chi bằng ở lại cầm chân bọn họ, vả lại gã cũng không bị nguy hiểm gì.

Ba người của Tả gia không ngờ Hàn Tiểu Tranh thông thạo thủy tính xuất thần nhập quỷ như thế, họ chẳng nén giận được la ó om sòm, nhưng cũng chẳng làm gì được.

Lúc Hàn Tiểu Tranh lại nhô đầu lên khỏi mặt nước, đột nhiên gã nhìn thấy phía sau nhóm mười mấy người của Tả gia đang đứng trên bờ xuất hiện thêm một nhóm người nữa, nhóm này đang cầm đao tấn công nhóm phía trước.

Chỉ trong chớp mắt, người của Tả gia đã lần lượt rút xuống sông cả! Đợi đến lúc họ trở tay, thì tiên cơ đã mất! Những người còn lại của Tả gia thấy tình thế bất lợi vội co giò bỏ chạy, song chưa được mấy bước đã bị nhóm kia chia ra bao vây, toàn bộ bị giết sạch bên bờ sông!

Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa mừng, trong nhất thời không rõ nhóm người đến sau có lai lịch ra sao, nhưng ít nhất chẳng phải viện binh của Tả gia!

Ba kẻ còn ở dưới sông vừa nhìn thấy diễn biến trên bờ, đều cả kinh thất sắc! Hàn Tiểu Tranh vội kêu lớn:

– Này các vị anh hùng trên bờ, dưới này còn ba kẻ nữa cần tiêu diệt!

Gã vừa kêu xong, ba người dưới sông quá sợ, vội bơi hướng sang bờ sông đối diện, chẳng còn muốn đuổi bắt gã nữa.

Hàn Tiểu Tranh thấy ba người trốn thoát, tuy hơi tiếc rẻ nhưng tình thế lúc này là may lắm rồi, do đó gã bèn hít một hơi, từ từ bơi trở vào bờ.

Nhóm người thần bí chẳng để ý gì đến Hàn Tiểu Tranh, sau khi giết sạch mười mấy người của Tả gia, họ lại lui vào màn đêm như thủy triều rút đi.

Hàn Tiểu Tranh thất thểu leo lên bờ, ngồi thở hồng hộc, nãy giờ hụp lặn tới lui dưới nước khiến gã mệt nhoài.

Bỗng nhiên gã nhận thấy tiếng đao kiếm chạm nhau đã ngưng, cả không gian rất yên tĩnh! Trái tim gã lại đập mạnh, hồi hộp vì Mộc thúc thúc. Không lẽ, ông đã gặp điều không may? Gã vội gượng đứng dậy chạy như kẻ say rượu về nhà A Vân. Gã đã nói sẽ tiếp tay Mộc thúc thúc, làm sao có thể bỏ mặc ông được?

Hàn Tiểu Tranh chạy qua một gò đất bên sông, thì nhìn thấy quang cảnh rõ rệt. Những đống lửa vốn ở xa xa, lúc này đã tập trung tại sân nhà A Vân, thế có nghĩa là người của Tả gia, kể cả Lữ Nhất Hải chắc chắn đã không còn ở đó nữa.

Phải chăng chúng giết chết Mộc thúc thúc rồi mới rút đi?

Hàn Tiểu Tranh bước thấp bước cao chạy xông vào đám đông thôn dân, họ nhìn thấy bộ dạng ướt mềm của gã, đều giãn ra nhường đường. Gã đã nhìn thấy Ông thợ mộc Diệp Thích.

Diệp Thích đang ngồi trên một chiếc ghế, khoe miệng ông còn đọng một vết máu, trên thân mình thương tích vô số, người ngoài nhìn vào thấy như một khối máu thịt, rất rùng rợn!

Lúc Hàn Tiểu Tranh xuất hiện, thân mình Diệp Thích di động, như thể muốn đứng dậy nhưng không nổi. Gã vội chạy đến quỳ xuống bên ông, lo lắng nói:

– Mộc thúc thúc có sao không?

Diệp Thích cố hé một nét cười:

– Mộc thúc vẫn chưa chết, còn... A Vân đâu?

Hàn Tiểu Tranh trầm mặc một chút rồi nói:

– Lúc A Vân từ trên lầu nhảy xuống, có một chiếc thuyền lao đến, trên thuyền có một nữ nhân trẻ tuổi, dùng một giải lụa đỏ cuốn A Vân đi...

Diệp Thích thở dốc:

– Người thấy... thấy rõ... là một nữ nhân trẻ?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu.

Tiếng nói của Diệp Thích yếu ớt:

– Hồng lằng thiên quyển, trời... không thể là nàng được, không thể là nàng... Đang nói, ông bỗng phun ra một búng máu tươi rồi ngất đi!

Ba ngày sau, cuối cùng Diệp Thích cũng tỉnh lại.

Lúc ông mở mắt ra, là nhìn thấy gương mặt ốm gầy của Hàn Tiểu Tranh, gã đang nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh nắng cuối ngày trông gã có một vẻ ưu tư không thích hợp với lứa tuổi của gã. Đây là gã Hàn Tiểu Tranh chẳng có tâm cơ đó sao? Có phải là tên Hàn Tiểu Tranh gây nhức đầu cho người trong Cô Thủy Trấn đó chăng?

Diệp Thích thấy mắt mình như mờ đi, ông đưa tay vỗ nhẹ bàn tay của Hàn Tiểu Tranh đặt trên góc cằm. Hàn Tiểu Tranh giật mình quay đầu lại, trong mắt gã lộ vẻ mừng rỡ vô cùng, cả khuôn mặt như nhờ đó mà tươi hẳn lên.

– Mộc thúc thúc... tỉnh rồi sao?

Giọng của Hàn Tiểu Tranh rất thấp, rất cẩn thận như sợ điều gì.

Diệp Thích mỉm cười gật đầu, ông đã nhận ra đây là nhà của Hàn Tiểu Tranh, tuy ông chỉ đến nhà gã có một lần. Giường ông đang nằm hẳn là giường của Hàn Tiểu Tranh, cửa vào gian phòng này đang mở, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Một con gà trống chẳng biết từ lúc nào đang đứng trên khung cửa sổ, nó chăm chú nhìn một con nhện từ trên đang sa xuống, như chuẩn bị đón con mồi. Một cái ghế

dài được dựng đứng lên, trên một chân ghế có để một cái chén, tựa như có thể rơi xuống bể tan bất cứ lúc nào. Trên bệ bếp, một con mèo nhỏ có đeo chuông đang thu mình phát ra tiếng gừ gừ rất khẽ.

Một cảm xúc không tên dâng lên trong lòng Diệp Thích. Đó là cảm xúc của một người sống sót qua một trận chiến đẫm máu, nay nhìn thấy những cảnh vật tầm thường song đầy ý vị cuộc sống.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Mọc thúc thúc mất máu nhiều như thế, mấy ngày đêm hôn mê... làm tiểu điệt sợ quá chừng.

Tuy nói thế nhưng trong mắt gã đầy ánh vui mừng. Diệp Thích khẽ cười:

– Thúc thúc cũng không ngờ mình còn sống được.

– Đại Ngư, Lý Tử có kể lại mọi chuyện cho tiểu điệt nghe, nhưng mọi người vẫn không biết nhóm người thần bí xuất hiện về sau là ai, tại sao giúp thúc thúc đuổi Lữ Nhất Hải đi, mà không cứu thúc thúc?

Diệp Thích chậm rãi đáp:

– Việc này bên trong có rất nhiều câu chuyện, nếu người muốn nghe, thúc thúc sẽ kể rõ ngọn ngành, nhưng không phải hôm nay.

– Vậy... lúc nào mới được?

– Chờ lúc thúc thúc lành lặn.

Kỳ thực, thương thế chưa lành, Diệp Thích đã kể cho Hàn Tiểu Tranh nghe câu chuyện phong kín trong tâm ông đã mười bảy năm. Hôm đó, hai người ngồi trong một sơn động mà Hàn Tiểu Tranh thường hay ghé chơi, Diệp Thích bắt đầu kể bằng một giọng vô cùng bình tĩnh, như thể ông đang thuật một câu chuyện tuyệt nhiên chẳng liên quan đến mình...